

Sygn. akt VII U 1978/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodnicząca – SSO Grażyna Cichosz

Protokolant prot. sądowy Przemysław Ochal

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2015 roku w Lublinie

sprawy M. I.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania M. I.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 13 sierpnia 2014 roku znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala M. I. prawo do emerytury od dnia (...)roku.

Sygn. akt VII U 1978/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 sierpnia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił M. I. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł M. I. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Podnosił, że pracował jako maszynista ładowarek w (...) Oddziale nr 1 w K. w okresie od 25 stycznia 1975 roku do 31 grudnia 1981 roku i od 30 marca 1982 roku do 15 lutego 1985 roku.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

M. I. urodzony (...) w dniu (...) roku złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym udowodnił 26 lat, 2 miesiące i 3 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 13 lat, 10 miesięcy i 2 dni stażu pracy w warunkach szczególnych (okoliczności bezsporne).

Wnioskodawca w dniu 25 stycznia 1975 roku został zatrudniony w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie Państwowej (...) w L. (dalej jako (...)) w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy ciągnika (k. 8-13 akt osobowych – k. 20). Z dniem 14 listopada 1975 roku został przeniesiony na stanowisko mechanika napraw pojazdów samochodowych (k. 17 ao). Od dnia 6 grudnia 1975 roku pracował jako operator podnośnika wózkowego (k. 21, 23 ao). W dniu 12 grudnia 1977 roku po odbyciu zasadniczej służby wojskowej został zatrudniony na stanowisku kierowcy ciągnika (k. 27 ao). Od 16

stycznia 1978 roku został przeniesiony na stanowisko pomocnika kierowcy (k. 36 ao). Od 6 marca 1978 roku pracował jako operator sprzętu mechanicznego (k. 38 ao). Od 1 lipca 1979 roku został maszynistą ładowarki jednonaczyniowej (k. 43 ao). Od 1 września 1979 roku przeniesiono go na stanowisko maszynisty żurawia samojezdnego (k. 46 ao). Od 1 grudnia 1981 roku pracował na stanowisku mechanika nps (k. 52 ao). Od 17 maja 1982 roku ponownie pracował na stanowisku maszynisty koparki (k. 71 ao). Z dniem 21 czerwca 1983 roku powrócił na stanowisko mechanika nps (k. 74 ao). Od 27 lipca 1983 roku powrócił na stanowisko operatora (k. 77 ao). Od 3 października 1983 roku było to stanowisko mechanika nps (k. 79 ao). Od 23 listopada 1983 roku było to natomiast stanowisko operatora (k. 83 ao). Stosunek pracy ustał w dniu 14 lutego 1985 roku (k. 120-121 ao). Wnioskodawca przebywał na urloпах bezpłatnych w okresach od 26 kwietnia 1982 roku do 30 kwietnia 1982 roku, od 11 stycznia 1983 roku do 17 stycznia 1983 roku, od 1 czerwca 1983 roku do 4 czerwca 1983 roku oraz od 25 lipca 1983 roku do 31 lipca 1983 roku (k. 123 ao).

Wnioskodawca uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii T uzyskał w dniu 21 grudnia 1971 roku (okazanie uprawnień – k. 26). W trakcie zatrudnienia w (...) wnioskodawca pracował jako kierowca ciągnika wyposażonego w łyżkę do ładowania, zwanego ładowarką. W przypadku awarii sprzętu był przenoszony do pracy jako mechanik co odzwierciedlają zgromadzone w aktach osobowych angaże (zeznania wnioskodawcy – k. 10v, 26-26v, zeznania W. B. – k. 25v, zeznania M. C. – k. 25v-26).

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych dowodów. Znajdujące się w aktach sprawy akta osobowe wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie Państwowej (...) w L. nie budzą wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności. Zawierają autentyczne dokumenty wystawione przez pracodawcę z okresu zatrudnienia tam wnioskodawcy i jako takie są wiarygodne. Zeznania wnioskodawcy oraz świadków zatrudnionych w tym samym zakładzie były zgodne z powołanymi dokumentami. Ich relacje wzajemnie się uzupełniały i ze sobą korelowały. Nie były także sprzeczne w żadnym stopniu.

Odwołanie M. I. jako zasadne zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na jednoznaczne przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych jako kierowca ciągnika oraz operator. Do udowodnienia przez wnioskodawcę 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych brakowało, po zaliczeniu okresu uznanego przez organ rentowy, roku, miesiąca i 28 dni. Wystarczającym jest zatem zaliczenie nieprzerwanego okresu pracy na tych stanowiskach od 6 marca 1978 roku do 30 listopada 1981 roku (3 lata, 8 miesięcy i 25 dni).

Są to prace wymienione w wykazie A w dziale V, pozycja 3, prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych, rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Ustalenie, że wnioskodawca pracował we wskazanych okresach w warunkach szczególnych przesądza o uznaniu odwołania za zasadne.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub

wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury wnioskodawca musiał spełnić łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny;
- 2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego;
- 3) na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnić:
  - a) co najmniej 15-letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz
  - b) staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

W ocenie Sądu Okręgowego wszystkie te przesłanki zostały przez wnioskodawcę spełnione, toteż należało ustalić M. I. prawo do emerytury od dnia (...)roku – od dnia ukończenia 60 roku życia.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.